

Родина Скрьоготак

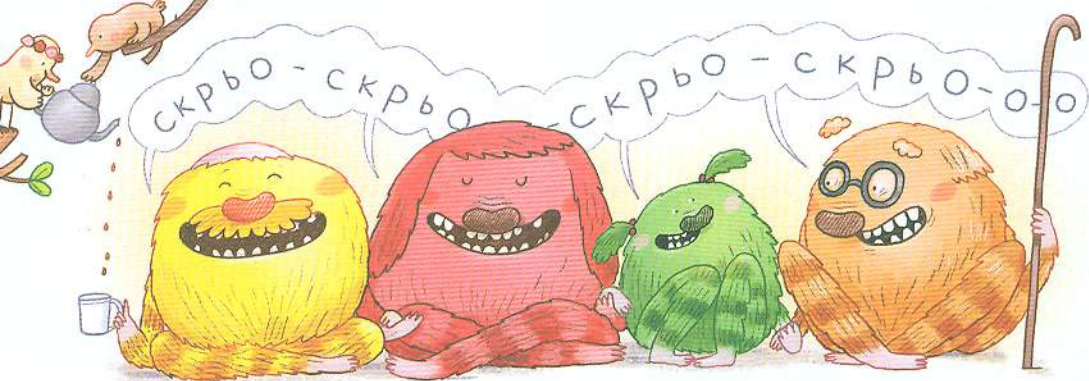

Далеко на півдні краю Валі-Вак жила собі родина Скрьоготак: Скрьогомама, Скрьоготато, Скрьогодоня й Скрьогодід. Усі вони були круглі, як кулі, мали довгі руки й ноги, а ротопузо в кожного з них сяяло іншим кольором: у Скрьогомами — червоним, у Скрьоготата — жовтим, у Скрьогодіда — помаранчевим, а у Скрьогодоні — зеленим. Вони дуже любили одне одного й ліс, у якому жили. Той ліс називався Квітучим, бо квітнув цілий рік.

Родина Скрьоготак була не проста: усі в цьому сімействі славилися тим, що... ну, що взагалі нічого не вміли. Ні-чо-гі-сінь-ко! Ні швидко бігати, ні високо стрибати, ні майструвати чи щось іще. Якби вони стали колупатися в носі, то поламали б собі пальця. Вони не могли навіть закип'ятити воду, бо забували її на вогні. Одне слово, родина Скрьоготак не вміла нічого. І так воно справді й було.

Стривайте! Ні! Таки було одне діло, яке Скрьоготаки робили дуже й дуже добре! Хоч воно й не мало ніякої

користі. Уся родина Скрьоготак уміла просто фантастично скреготати. Вони сідали перед своєю хаткою, бралися за руки й скрьоготали зубами. Ну, тобто вони скреготали, але, оскільки їхнє скреготання звучало як «скрьо», усі мешканці Квітучого лісу казали «скрьоготати» замість «скреготати». Саме тому цю родину й називали Скрьоготакми.

Скрегіт лунав із ротів Скрьоготак теплими, ясними, ніжними або ж нестримними мелодіями, але будь-яка з них влучала у саме серце. Всі інші мешканці Квітучого лісу були в захваті. Щоб віддячити за цю чарівну музику, вони допомагали родині Скрьоготак хто чим міг.

А ще ви маєте знати, що на Дикому Півдні краю Валівак жила могутня і зла відьма! Вона мешкала в Пурпуровому замку, який охороняли двадцятьоро летючих лаподряпо-котів. Відьму звали Кунігунда Лиходійка, бо на думці в неї завжди було щось лихе.

Відьма вважала себе дуже сучасною. Тому літала не на кривій мітлі з висохлого пруття, як страшні чаклунки зі старих казок, ні — Кунігунда Лиходійка ширяла на супертехнологічному пілососі. Цього пило-

соса, що вмів літати, говорити й ревіти, звали Едгар Вередун. Він виконував свою роботу страшенно неохоче, постійно лаявся й нарікав — вередував, коротко кажучи.

До всього відьма була молодою й красивою. Тобто ніяких бородавок, кривого носа, хустки на голові, горба на спині й усіх цих лячних відьомських штук. Ні, Кунігунда Лиходійка дуже дбала про свою красу, правильно харчувалася й тримала себе у формі, тренуючись у власному фітнес-підземеллі. А ще вона щоранку рівно дві години фарбувалася перед дзеркалом за допомогою косметичних слимаків, чий слиз приховував навіть найменші прищипки. Так, Кунігунда вважала себе найгламурнішою відьмою у світі, тому ніхто не смів називати її просто відьмою, а тільки гламурною відьмою.

А ще гламурна відьма Кунігунда Лиходійка твердо слідувала кільком залізним правилам. Одне з них було «Більше діла — менше слів!», що означало: хто не працює, той

нічого не вартує! І через це відьма Кунігунда ненавиділа родину Скрьоготак. У її очах усі Скрьоготаки були жахливими ледачими нездарами! Таких ледацюг, які тільки скрьогочуть і більше нічого не роблять, треба прогнати з Дикого Півдня!

І щоб під ногами у родини Скрьоготак справді земля горіла, одного дня гламурна відьма верхи на Едгарі Вередуні полетіла на Туманну скелю. Там жив дракон-реготун Лео Леандр. Відьма, недовго думаючи, вкрала в нього щойно знесене яйце.

— Якщо ти мені не допоможеш, — пригрозила вона, — я його на сковорідці підсмажу! Зроблю золотистий смачний драконячий омлет!

Драконові-реготуну відразу стало не до сміху. Він розпачливо благав гламурну відьму:

— Плошу тебе! Не лоби шкоди моїй дитині! Я єдиний дракон в усьому клаї Валі-Вак. Дочка плодовжить мою сплаву. А, ще одне: дракон-реготун не міг вимовляти «р», у нього натомість завжди виходило «л».

— Тоді за мною! — наказала гламурна відьма й полетіла.

